

De fire nordiske lovudkast er optrykt som parallelltekster i bilag 1.

Til lovudkastets enkelte bestemmelser skal følgende bemærkes:

Til § 150.

Efter sølovens § 150 skal bortfragteren, hvis det bjærgende skib er tidsbefragtet, af sin bjærgeløn yde befragteren godtgørelse for tidsfragt og udgifter til brændsel, der påløber i anledning af bjærgningen. Resten af bortfragterens andel i bjærgelønnen deles herefter lige mellem bortfragter og befragter. Reglen om godtgørelse for brændseludgiften må ses på baggrund af, at det ved tidsbefragtning påhviler befragteren at sørge for brændsel til skibets fremdrift. Når der nu i henhold til lovudkastets § 229, stk. 1, gives adgang til af bjærgelønnen forlods at godtgøre bl. a. den merudgift til brændsel, som påløber under bjærgningen, må reglen i § 150, stk. 2, nødvendigvis ændres.

I overensstemmelse med det norske udkast har man fundet, at det vil føre til den mest retfærdige og hensigtsmæssige fordeling, hvis man tillægger tidsbefragteren også det beløb, der efter § 229, stk. 1, fradrages bjærgelønnen som godtgørelse for hyre og kost til skibsfører og mandskab, men derimod ikke som efter gældende lov giver tidsbefragteren nogen refusion for tidsfragt i det tidsrum, der er medgået til bjærgningen. Tidsfragten udgør jo vederlaget til bortfragteren bl. a. for at afholde udgifterne til hyre og kost til skibsfører og mandskab. Bortfragteren ville således få dobbelt dækning for dette udlæg, hvis han tillige kunne oppebære den forlods godtgørelse for disse udgifter, der fradrages i bjærgelønnen efter reglen i § 229, stk. 2.

Den del af nettobjærgelønnen, der efter den nye fordelingsregel i § 229, stk. 1, tilfalder rederen, foreslås ligesom efter de gældende regler delt lige mellem befragter og bortfragter. Der vil dog intet være til hinder for, at befragter og bortfragter i tidscertepartiet aftaler en anden fordeling end fastsat i § 150, stk. 2.

Til §§ 224 og 227.

Efter sølovens § 224 foreligger bjærgning, når der har været ydet bistand til et skib, „der er forulykket eller stedt i nød“. Begre-

bet „bjærgning“ omfatter således tilfælde, hvor skibet har befundet sig i fare for at blive ødelagt eller betydelig skadet, og det må have været ude af stand til at redde sig ved egen hjælp.

I Bruxelles-konventionen af 1910 om tilvejebringelse af visse ensartede regler om hjælp ved bjærgning til søs benyttes udtrykket, at skibet skal have været „i fare“ (en danger), og det blev ved gennemførelsen af konventionsreglerne i 1913 ikke anset for nødvendigt at ændre sølovens terminologi, der antoges at dække konventionens bjærgningsbegreb.

I norsk domspraksis er begrebet bjærgning på grundlag af den norske sølovs tilsvarende ordlyd imidlertid blevet fortolket ret snævert, idet domstolene har været tilbøjelige til at kræve for meget, før de har fundet at kunne statuere, at der har foreligget en sådan nødstilstand, som kan danne grundlag for bjærgning. Ved siden af dette snævre bjærgningsbegreb har der i norsk praksis uden hjemmel i søloven udviklet sig et særligt begreb „assistance“, som omfatter tilfælde, hvor et skib har ydet bistand, uden at domstolene dog finder, at der har foreligget en sådan nødstilstand, at situationen kan betegnes som bjærgning efter sølovens § 224. I sådanne tilfælde har der været ydet en vis assistancegodtgørelse efter lignende principper som fastslået i sølovens § 225 med hensyn til beregning af bjærgeløn, dog almindeligvis med noget lavere beløb, men reglerne om fordeling af bjærgeløn i § 228 har ikke fundet anvendelse i disse tilfælde.

Den norske komité har i en særlig betænkning vedrørende dette spørgsmål foreslået, at sondringen mellem bjærgning og assistance opgives, således at begrebet bjærgning fremtidig kommer i fuld overensstemmelse med Bruxelles-konventionen, der udtrykkelig ligestiller bjærgning (sauvetage) og assistance (assistance). Lovteknisk foreslås denne ændring gennemført ved i §§ 224 og 227 at ændre udtrykket „nød“ til „fare“.

En tilsvarende situation har foreligget i finsk praksis, og den finske sølovskomité har foreslået tilsvarende ændringer gennemført i de pågældende finske lovbestemmelser.

I dansk praksis har man vel også kendt den ovennævnte sondring mellem bjærg-